

Патријарх српски Павле

СЛОВО НА УСТОЛИЧЕЊУ

www.pravoslovo.net

„У дан спасења помогох ти“ (2.Кор. 6, 2)

Ове речи Светог апостола Павла упућене су свима хришћанима, па и нама, овде данас сабранима, високопреосвећена и преосвећена браћо архијереји, преподобни и часни оци и драга браћо и сестре, верни Народе Бога Живога. Ваистину, помоћу Божјом постајемо оно што јесмо и стичемо оно што имамо. Ову јеванђелску истину осећамо и Ми на особит начин у овом за нас пресудном часу када на своја слабашна плећа примамо бреме апостолскога служења на престолу Светога Саве, бреме које - Ми то свом душом осећамо и јавно, ево, пред Господом и свима вама исповедамо - далеко надмашује наше више него скромне снаге и способности. Истовремено, међутим, осећамо и исповедамо, заједно са истим Светим Апостолом: „ Све могу у Христу који ми даје моћ" (Филип. 4, 13).

Благодатна помоћ Божја јесте и прва потреба Народа Божјег, сазваног и сабраног у свето богочовечанско јединство Цркве као Тела Христова; у тим оквирима и најпреча потреба, данас можда више него икада, и нашег верног и крстоносног православног српског народа. Уосталом, то је и једина стварна потреба свега света, био свет тога свестан или не био. Нарочито у овом времену застрашујућих, апокалиптичких раздора међу људима и народима, пониклих из човековог самоубилачког раскола са јединим Миротворцем, са онима који је Мир наш - Богочовеком Христом, Једним од Свете Тројице. Али свако историјско време, па и наше, такво какво јесте, у Цркви се преображава у час Христов, „у време погодно" и „најпогодније време", у „дан спасења" - сада и овде (2.Кор. 6, 2). То даље значи да смо сви ми хришћани призвани да будемо сарадници Божји у Христовом делу спасења нашег и спасења света: „Усвему се показујмо као слуге Божје: у трпљењу многим, у невољама"..., али исто тако, ако не и више, „у бдењима, у постовима, у чистоти, у знању, у дуготрпљењу, у благости, у Духу Светоме, у љубави нелицемерној, у речи истине, у сили Божјој, са оружјем праведности..." (2.Кор. 6, 4-7). Јер, само тако ћемо бити они који ништа немају, а све поседују, сиромаси који многе обогаћују Христом (ср. 2 Кор. 6, 10).

На том путу сарадње са Спаситељем, Господом Христом, и делањем на своме и спасењу ближњих својих, Ми видимо и своје скромно место. Да бисмо њиме ишли и да Наше патријарашко служење на трону Светог Саве не би било на штету и срамоту Цркве, Нама је неопходна, драга браћо и сестре, и молитвена помоћ свију вас свију верних, па је, ево, смерно и иштемо од вас.

Ступајући, као четрдесет и четврти српски патријарх, у трон Светога Саве, Ми немамо никакав свој програм патријарашке делатности. Наш програм јесте Јеванђеље Христово, Блага Вест о Богу међу нама и Царству Божјем у нама - уколико га, вером и љубављу, прихватимо. Сматрамо, међутим, својом светом дужношћу да у овом тренутку укажемо само на неке, за нас данас животни важне и посебно актуелне, богочовечанске димензије Јеванђеља.

У Православној Цркви Христовој сви људи су једно Тело и један дух у Господу (ср. 1.Кор. 10,17 и 12, 12-27; Еф. 1, 23 и 4, 4 Кол. 1, 18 и 3, 14 и другде), нераскидно сједињени светом љубављу којој је извор права вера, као и свакој другој врлини и истинском људском делу. Само у Христу, као деца Божја и браћа Христова, ми људи смо и браћа међу собом. Управо на такво братство и такво заједништво, засновано на богочовечанској љубави, Ми ћемо, ако Бог да, неућутно призивати људе и из свога народа и из других народа, ближих и даљих, и истицати да је оно једина алтернатива лажном „братству и јединству“, утемељеном на безбожју, тачније на човекобожачком идолопоклонству. Љубав и јединство, међутим, нису могући без коренитог покајања и истинског духовног препорода на личном и свеопштем плану. Јер, ваистину смо сви за све криви! Зато, од сада па до последњег даха свога, браћо и сестре, позивамо и позиваћемо све и сваког, почев од самог себе, на покајничку духовну обнову, као темељ и предуслов сваке друге обнове и преображаја; на праштање и мирење, на љубав и јединство, на братољубиво јединомислије уместо саможивог једноумља и похлепе, на богољубље и човекољубље. - На то свето, човека и народа једино достојно дело позивамо сваког брата Србина и сестру Српкињу у отаџбини и расејању; сву нашу браћу и сестре по вери у православној Васељени и хришћанском свету уопште, као и све људе и народе добре воље. Ми лично гајимо љубав према свима без разлике и благосиљамо све потомство Светог Саве, ма где били, све хришћане и све људе без разлике.

Као Патријарх српски, своје првенство међу једнакима, а и свако првенство међу људима, схватамо као првенство служења, жртве и крста. Нису наше него Христове речи које кажу: „Ко хоће да буде међу вама

први, нека буде свима слуга." Жртва је темељ јединства и у црквеном и у народном саборном животу, као и у свим областима друштвеног делања, а Крст је једина непролазна слава човекова. На ову двоједину истину подсећамо вас, љубљена децо Божја, јер се налазимо на прагу жртвене и покајне године, године у којој ће наша света Црква молитвено обележавати педесетогодишњицу огромног страдања српског народа (1941-1991), али и дара милости и славе коју је у Христу кроз страдање добио. Не заборављајмо: на смирењу и узајамној жртвености свију Бог гради истинску величину и достојанство свију. То је наук Христов, наук наших мученика и новомученика! Зато послушајмо Светог апостола Павла и чашћу једни друге чинимо већима!

Трудићемо се да пред Богом овим светим Сабором и свима људима оправдамо поверење и наде које се полажу у нашу смерност. На крају, који није завршетак него, пре ће бити, тек почетак, желимо да поручимо својим драгим верницима у Епархији рашко-призренској, на жртвеном пољу у Косову, које је поље праве српске славе и вечног опредељења, у Метохији и у Старој српској Раси, сведоцима крста Христова и покајницима, у многоме, за све Србе: да Наше нове одговорности нипошто не значе растањак него још тешње јединство са њима и још ревносније служење спасењу њиховом, свом и свију људи, у слави Јединог истинитог, у Светој Тројници слављеног, Бога и Господа.